

งานวิจัยอื่นที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้

ในการศึกษาความสัมพันธ์ของข้อมูลสองชุดที่มาจากตัวอย่างประชากรกลุ่มเดียวกัน หรือมาจากตัวอย่างประชากรที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันมากนั้น อธิบายได้โดยอาศัยค่าทางสถิติ ค่าทางสถิติที่จะแสดงถึงความสัมพันธ์ของข้อมูลสองชุด คือ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และถ้าข้อมูลสองชุดมีความสัมพันธ์กัน ก็สามารถนำลักษณะข้อมูลชุดหนึ่งมาใช้ทำนายลักษณะของข้อมูลอีกชุดหนึ่งได้ โดยอาศัยสมการถดถอย (Regression Equation) ในการทำนายวิธีการนี้เป็นที่นิยมใช้กันมากทั้งในการวิจัยภายในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งจะนำมาเป็นแนวทางในการวิจัยครั้งนี้ได้ เช่น

งานวิจัยต่างประเทศ

ในปี ค.ศ. 1953 จี.พี. โรบบ¹⁰ (G.P. Robb) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจและสัมฤทธิ์ผลในการฝึกสอน" ผลการวิจัยพบว่า เขาวนปัญญา กับสัมฤทธิ์ผลในการฝึกสอน มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมาก เช่นเดียวกันกับความสนใจและคะแนนเฉลี่ยตลอด 4 ปี, ความสนใจกับเขาวนปัญญา, และสัมฤทธิ์ผลในการเรียนในโรงเรียน กับสัมฤทธิ์ผลในการฝึกสอน ส่วนความสนใจกับสัมฤทธิ์ผลในการฝึกสอนนั้น มีความสัมพันธ์กันบ้างเล็กน้อย

¹⁰G.P. Robb, "Relationship Between Interests and Achievement in Student Teaching" in Thesis Abstract Series, Indiana University School of Education Studies in Education, Bloomington, Indiana, 5 (1953), 187 - 189.

ในปี ค.ศ. 1956 โคนัลด์ บี. บล็อก¹¹ (Donald B. Block) วิจัยเรื่อง "การพยากรณ์ผลการศึกษานักศึกษาปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยอัลเบอร์ตา (Alberta) โดยใช้ผลการเรียนในเกรด 12" เพื่อศึกษาว่า คะแนนทดสอบผลการเรียนในเกรด 12 และคะแนนสอบคัดเลือกเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย จะใช้เป็นตัวทำนาย (Predictor) คะแนนผลการเรียนในชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยได้หรือไม่ โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนทั้ง 3 และสร้างสมการถดถอยในการพยากรณ์ ผลการวิจัยพบว่า คะแนนจากการทดสอบผลการเรียนในเกรด 12 เป็นตัวทำนายที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนในชั้นปีที่ 1 ในระดับสูง และคะแนนแต่ละวิชาในเกรด 12 สามารถใช้ทำนายความสำเร็จในการเรียนวิชาเดียวกันในชั้นปีที่ 1 ได้ดีกว่าคะแนนสอบคัดเลือกเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย

ต่อมาในปี ค.ศ. 1957 แมเรียน พี. แคปส์¹² (Marrian P. Capps) และ แฟรงค์ เอ. ดีคอร์ตา (Frank A. Decorta) ได้วิจัยเรื่อง "การใช้ผลการศึกษาระดับปริญญาตรี และการทดสอบของสถาบันครูแห่งชาติ (National Teacher Examination) ทำนายผลสำเร็จในการศึกษาชั้นบัณฑิตวิทยาลัย (Graduate School)" โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และสร้างสมการถดถอย กับหาคะแนนเฉลี่ยผลการศึกษาระดับ

¹¹Donald B. Block, "The Prediction of Freshman Success in the University of Alberta Grade XII Departmental Result," The Alberta Journal of Educational Research, 7 (March, 1960), 38 - 53.

¹²Marian P. Capps and Frank A. Decorta, "Contribution of the Undergraduate Record Examination and the National Teacher Examination to the Prediction of Graduate School Success," Journal of Educational Research, 50 (January, 1959), 383 -389.

ปริญญาตรี ปรากฏผลว่าได้ความสัมพันธ์ระหว่างผลการศึกษาระดับปริญญาตรีกับ
ชั้นมัธยมศึกษาที่มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง และการทำนายผลสำเร็จในการ
ศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้ตัวทำนายรวมกันหลาย ๆ ตัว ที่ได้ผลนั้น มักจะมีคะแนน
เฉลี่ยผลการศึกษาระดับปริญญาตรีร่วมอยู่ด้วยทุกครั้ง

ในปี ค.ศ. 1958 เกร็ท เซ็น แฟรนซ์¹³ (Gretchen Franz) ได้วิจัยเรื่อง
"การพยากรณ์คะแนน โดยใช้คะแนนจากการทดสอบก่อนรับเข้าศึกษาในวิทยาลัยที่ได้รับ-
เงินภาษีอากรอุดหนุนในรัฐจอร์เจีย" ผลปรากฏว่า ความสัมพันธ์ระหว่าง
คะแนนจากการทดสอบความถนัดทางภาษา, คณิตศาสตร์, และคะแนนเฉลี่ยในโรงเรียน
มัธยมกับคะแนนเฉลี่ยของผลการศึกษาระดับปริญญาตรีแรกของนักเรียนในวิทยาลัยทั้ง 12 แห่งในรัฐ
จอร์เจีย มีค่าอยู่ในระดับสูงทุกค่า แต่ตัวทำนายผลการศึกษาระดับปริญญาตรีที่ดีที่สุด คือ
คะแนนเฉลี่ยในโรงเรียนมัธยม

ในปี ค.ศ. 1959 เจ.อาร์.พาลาซิออส¹⁴ (J.R. Palacios) ได้วิจัยเรื่อง
"การศึกษาความแม่นยำของข้อทดสอบที่คัดเลือกแล้ว เพื่อใช้ประโยชน์ในการรับนักศึกษา
เข้าเรียนต่อในชั้นสูงขึ้นไปในมหาวิทยาลัยเพอร์ดู" พบว่าตัวทำนายที่สามารถทำนาย-
ความสำเร็จในการศึกษาที่ดีที่สุด คือสัมฤทธิ์ผลในปีที่ 1 โดยมีข้อทดสอบบุคลิกภาพและทัศน-
คติ, ความเข้าใจภาษาอังกฤษ และทักษะในการติดต่อสื่อสารเป็นตัวสนับสนุนให้มีความ

¹³Gretchen Franz, Junius A. Danis and Dolores Gracia,
"Prediction of Grade from Pre - Admission Indices in Georgia Tax-
Supported College," Educational and Psychological Measurement,
18 (Winter, 1958), 841 - 842.

¹⁴J.R. Palacios, "A Validation Study of Selected Tests
for Possible Use in Admission to Professional Education Sequences
at Perdue University," Dissertation Abstracts, Michigan, Ann
Arbor, 20 (January, 1960), 2679 - 2680.

แม่นยำในการทำนายนมากขึ้น ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า ข้อทดสอบมาตรฐานสามารถใช้ทำนายความสำเร็จในการศึกษาได้ และเป็นประโยชน์ต่อการแนะแนวทางเป็นหมู่และรายบุคคลด้วย

ในปี ค.ศ. 1960 จอห์น มาแชล ลอง¹⁵ (John Marshall Long) ได้วิจัยเรื่อง "การพยากรณ์ผลสำเร็จในการศึกษาในมหาวิทยาลัย โดยใช้แบบทดสอบเป็นชุด และสัมฤทธิ์ผลในการเรียนในโรงเรียนมัธยม" โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบทดสอบความสามารถทางภาษา, คะแนนรวมทั้งหมด, คะแนนเฉลี่ยจากผลการเรียนในโรงเรียนมัธยม, คะแนนจาก G.Z.S (Guilford - Zimmerman Servey) และคะแนนจากการทดสอบการฝึกฝนภาษาอังกฤษ กับผลการศึกษาในชั้นปีที่ 1 ของนักศึกษา สรุปผลได้ว่า ตัวทำนายตัวเดียวที่ดีที่สุด คือคะแนนเฉลี่ยจากผลการเรียนในโรงเรียนมัธยม ซึ่งได้ค่า $r = .60$ ตัวทำนายที่ไขรวมกันได้ดีที่สุด คือคะแนนเฉลี่ยทุกโรงเรียนมัธยมและแบบทดสอบความสามารถทางภาษา ซึ่งได้ค่า $R = .66$

ในปีเดียวกันนี้ โจเซฟ วี เวสต์¹⁶ (Joseph V. West) และเบจามิน ฟรุช (Benjamin Fruch) ก็ได้วิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้คะแนนดีในหมวดวิชาภาษาต่างประเทศ และคณิตศาสตร์ จะมีผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ในภาคแรกของการศึกษาในมหาวิทยาลัยเท็กซัส

¹⁵ John Marshall Long, "The Prediction of College Success from a Battery of Test and From High School Achievement," Dissertation Abstracts, 21 (November, 1960), 1100.

¹⁶ Joseph V. West, and Benjamin Fruch, "Longitudinal Study of the Relationship of High School Foreign Language and Mathematics Study to Freshman Grades," Journal of Educational Research, 54 (November, 1960), 109.

ในปีนี้อีกเช่นกันที่ เพล ที. สแกนเนล¹⁷ (Pale P. Scannell) วิจัยพบว่า ผลการเรียนรู้ในระดับประถมและมัธยมสัมพันธ์กัน กับผลการเรียนในชั้นสูงในระดับมหาวิทยาลัย โดยค่า $r = .67$ กับผลการเรียนในปีที่ 1 และ $r = .59$ กับผลการเรียนเฉลี่ยตลอด 4 ปี

ต่อมาในปี ค.ศ. 1969 ซูซาน บี. กอร์ดอน¹⁸ (Susan B. Gordon) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในวิชาภาษาอังกฤษและประสบการณ์ทางภาษาจากที่บ้านของเด็กชั้นประถมปีที่ 1 ที่มาจากครอบครัวที่ใช้ภาษาพูดต่างกัน 3 กลุ่ม และมีฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจต่าง ๆ กัน มีความสามารถในการใช้ภาษา 2 ภาษาต่างกัน" ผลปรากฏว่า ความสามารถทางภาษาอังกฤษกับภาษาที่ได้อ่านรู้มาจากมารดาและครอบครัวของเด็ก มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ทุกๆ ฐานะทางสังคมเศรษฐกิจ และทุกกลุ่มภาษาพูดของเด็ก แต่ความสัมพันธ์อันนี้จะมีค่าสูงต่ำต่างกันตามฐานะเศรษฐกิจและสังคมกับภาษาพูดของเด็ก กล่าวคือ พวกที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจต่ำ (Lower - Lower Class) จะได้อ่านภาษาอังกฤษต่ำ, พวกที่อยู่ในระดับสูงของชนชั้นต่ำ (Upper - Lower) จะได้อ่านสูงขึ้นมา และพวกที่ได้อ่านสูงที่สุด คือ พวกที่อยู่ในระดับกลางค่อนข้างต่ำ (Lower - Middle) นอกจากนี้ยังพบว่า พวกกลุ่มที่พูดภาษาเนวาโจ อินเดียน (Navajo Indian) จะได้อ่านต่ำสุด พวกกลุ่มที่พูดภาษาพิวโบล อินเดียน (Pueblo - Indian) ได้อ่านถัด

¹⁷Pale P. Scannell, "Prediction of College Success from Elementary and Secondary School Performance," Journal of Educational Psychology, 1 (June, 1960), 130 - 134.

¹⁸Susan B. Gordon, "The Relationship Between the English Language Abilities And Home Language Experiences of First - Grade Children From Three Ethnic Groups, of Varying Socioeconomic Status And Varying Degrees of Bilingualism," Dissertation Abstracts, International A Humanities and Social Sciences, 13(May, 1970), 2252-A.

ขึ้นมา และกลุ่มที่ใช้ภาษาอเมริกัน - สเปนิชชนบท (Rural Spanish - American) จะไคคะแนนสูงสุด ความแตกต่างกันของคะแนนภาษาอังกฤษของเด็กที่ไคยังขึ้นอยู่กับชนิดของภาษาที่ใช้เป็นแบบให้เด็กเลียน หรือสอนเด็ก (Language Model Type) ควบคือพวกที่ใช้แต่ภาษาพูดของคนล้วน ๆ (Native Only) สอนภาษาอังกฤษให้กับเด็ก เด็กจะไคคะแนนภาษาอังกฤษต่ำสุด ถัดมาคือพวกที่ใช้ภาษาแม่และภาษาอังกฤษ (Native English) และพวกที่ใช้ภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาแม่ (English - Native) จะไคคะแนนสูงกว่าพวกที่ใช้ภาษาแม่มากกว่าภาษาอังกฤษในการสอนเด็ก ส่วนพวกที่ไคคะแนนสูงค่นั้นไคแก่พวกที่ใช้ภาษาอังกฤษล้วน ๆ (English Only) ในการสอน

ผลการวิจัยฉบับนี้ แสดงให้เห็นว่าภาษาแม่ของเด็ก (Native Language) มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กควบ เช่นเดียวกับระดับฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว ผู้วิจัยไคเสนอแนะให้ให้การศึกษาสอนวิธีพูดจากับลูกให้กับแม่ของเด็ก เพื่อให้เด็กใช้ภาษาไคถูกต้องเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับลูกไค

ในปีเดียวกันนี้ เจมส์ ฮอสฟอร์ด โรส¹⁹ (James Hosford Rose) แห่งมหาวิทยาลัยมิชิแกน ไควิจัยพบว่า การสร้างและเปลี่ยนแปลงรูปคำของภาษาอังกฤษ และภาษาอินโดเนเซียบางแบบนั้น มีลักษณะกระสวน (Pattern) ที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งแสดงว่าภาษาทางตะวันออกอื่น ๆ รวมทั้งภาษาไทยควบ ก็อาจจะเป็นเช่นเดียวกัน คือมีลักษณะการสร้างและเปลี่ยนแปลงรูปคำคล้ายคลึงกับภาษาอังกฤษ เมื่อเป็นเช่นนี้ก็อาจจะเป็นไปไคที่ว่า ถ้าผู้เรียนมีความรู้ในภาษาที่มีโครงสร้างหรือแบบการสร้างคำหรือเปลี่ยนแปลงรูปคำแบบเดียวกับภาษาอังกฤษไคแล้ว การเรียนภาษาอังกฤษก็จะง่ายขึ้น และสามารถเรียนไคไคตามไปควบ

¹⁹James Hosford Rose, "Relational Variation and Limited Productivity in Some Indonesian and English Verbal Derivations," The Modern Language Journal, LV. (January, 1971)

ในปี ค.ศ. 1970 คลิฟฟอร์ด อี. ลันเนเบอร์ก²⁰ (Clifford E. Lunneborg) ได้วิจัยพบว่า คะแนนที่ได้จากการทดสอบในที่สุดท้ายในวิทยาลัย กับคะแนนที่ได้จากการทดสอบความถนัด และสัมฤทธิ์ผลในการเรียนของนักเรียนกลุ่มเดียวกันในชั้นมัธยมที่ใช้ข้อทดสอบชุดเดียวกัน มีความสัมพันธ์กัน ลักษณะกระสวนของความถนัดเป็นไปในลักษณะเดียวกัน ถึงแม้ว่าในขณะที่อยู่ปีสุดท้ายในวิทยาลัย เด็กจะมีความถนัดเปลี่ยนแปลงไปและเป็นผู้ใหญ่ขึ้นก็ตาม ข้อทดสอบความถนัด และสัมฤทธิ์ผลในการเรียนในชั้นมัธยมสามารถชี้ทำนายผลการเรียนปีที่ 1, 2 และ 3 ในวิทยาลัยได้ดีตามลำดับชั้น ส่วนในชั้นปีที่ 4 นั้นชี้ทำนายไม่ได้ ทั้งนี้ผู้วิจัยเชื่อว่า น่าจะเป็นเพราะว่าเด็กเลือกเรียนวิชาต่างๆ กันออกไปมากมาย การใช้คะแนนในแต่ละหมวดวิชาช่วยทำนายผลการเรียนในวิทยาลัยนั้น ปรากฏว่าคะแนนวิชาเลือก และสังคมทำนายได้น้อย ส่วนคะแนนวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาต่างประเทศ และวิทยาศาสตร์นั้น สามารถทำนายผลการเรียนในวิทยาลัยได้อย่างเชื่อถือได้

ต่อมา ปี ค.ศ. 1971 เจ.เอ็ม.รอสส์²¹ (J.M. Ross) ได้วิจัยพบว่า คะแนนวิชาคณิตศาสตร์ และการอ่าน (reading) เป็นตัวทำนายความก้าวหน้าในการเรียนในโรงเรียนที่ดีที่สุด ในทุกระดับชั้นของสังคม

²⁰Clifford E. Lunneborg, and Patricia W. Lunneborg, "Relations Between Aptitude Changes and Academic Success During College," Journal of Educational Psychology, 61 (June, 1970), 169 - 173.

²¹J.M. Ross, and H.R. Simpson, "National Survey of Health and Development 1 Educational Attainment," The British Journal of Educational Psychology, 41 (February, 1971), 49 - 61.

งานวิจัยในประเทศ

ในปี พ.ศ. 2507 ศรีนวล สิริมิลินทร์²² ได้ทำการวิจัยพบว่า คะแนนสอบคัดเลือกเข้าโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาและคะแนนสอบไล่ประโยคเตรียมอุดมศึกษา เฉพาะหมวดวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนแผนกวิทยาศาสตร์มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง

ในปี พ.ศ. 2508 ทศนิยม สุธีสร²³ ได้วิจัยหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบไล่ปลายปีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2507 กับคะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 4 ของนักเรียนพวกเดียวกันนี้ในโรงเรียนสุนทรารีวิทยา จังหวัดนครราชสีมา พบว่าคะแนนหมวดวิชาภาษาไทย, ภาษาอังกฤษ, สังคมศึกษา, คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์กันดี การเรียนวิชาภาคปฏิบัติมิได้เป็นสาเหตุให้นักเรียนเรียนวิชาการไม่ได้ดีและสอบตก นักเรียนชั้น ม.ศ. 3 สายสามัญควรได้คะแนนในหมวดวิชาต่าง ๆ ตามลำดับ ดังนี้ 76, 66, 54 และ 68 เปอร์เซนต์ เป็นอย่างต่ำ จึงจะเรียนสำเร็จชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย แผนกวิทยาศาสตร์ และถ้าเป็นนักเรียนสายสามัญในชั้น ม.ศ. 3 ควรจะได้คะแนนวิชาการไม่ต่ำกว่าร้อยละ 46 จึงจะเรียนสำเร็จชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ แต่ถ้ามารจากสายอาชีพ ควรจะได้คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 48 จึงจะเรียนสำเร็จ

²²ศรีนวล สิริมิลินทร์, "ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือกเข้าโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา และคะแนนสอบไล่ประโยคเตรียมอุดมศึกษาเฉพาะหมวดวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนเตรียมแผนกวิทยาศาสตร์ ประจำปีการศึกษา 2502 - 03, 03 - 04 และ 04 - 05" (วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2507)

²³ทศนิยม สุธีสร, "ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2507 กับคะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และปีที่ 4 ของนักเรียนพวกเดียวกันนี้ ในโรงเรียนสุนทรารีวิทยา จังหวัดนครราชสีมา" (วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508)

ในปี พ.ศ. 2509 วิรัช บุญสมบัติ²⁴ ได้วิจัยพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือกเข้าโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษากับคะแนนสอบไล่ปลายปีของนักเรียนเตรียมอุดมศึกษา แผนกวิทยาศาสตร์ ปีการศึกษา 2507 มีระดับสูงมาก ได้ความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ ถึง .96

ในปี พ.ศ. 2510 ไพฑูรย์ บุญยเวช²⁵ ได้วิจัยพบว่า คะแนนสอบไล่ของนักเรียนชั้น ม.ศ. 5 แผนกศิลปะ ปีการศึกษา 2506 กับคะแนนสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลางในหมวดวิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และสังคม นอกจากนี้ ทั้งคะแนนสอบคัดเลือกและคะแนนสอบไล่นี้ ยังมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนในมหาวิทยาลัยในชั้นปีที่ 1 และ 2 ด้วยในระดับปานกลาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งคะแนนสอบไล่สามารถชี้ทำนายผลการเรียนในชั้นปีที่ 1 และ 2 ได้ดีทีเดียว

ในปี พ.ศ. 2511 สมพงษ์ จันทรวีฑูร²⁶ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนในหมวดวิชาคณิตศาสตร์และหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกวิทยาศาสตร์ โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2510" ผลการ

²⁴วิรัช บุญสมบัติ, "ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือกเข้าโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษากับคะแนนสอบไล่ปลายปีของนักเรียนเตรียมอุดมศึกษา แผนกวิทยาศาสตร์ ปี 2507" (วิทยานิพนธ์ ครุศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2509)

²⁵ไพฑูรย์ บุญยเวช, "ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบไล่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกศิลปะ ปีการศึกษา 2506 และผลการเรียนเมื่อเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 คณะอักษรศาสตร์ เฉพาะหมวดวิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และสังคมศึกษา" (วิทยานิพนธ์ ครุศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2510)

²⁶สมพงษ์ จันทรวีฑูร, "ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนในหมวดวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกวิทยาศาสตร์ โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2510" (วิทยานิพนธ์ ครุศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511)

วิจัย ปรากฏว่าคะแนนในหมวดวิชาทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง โดยค่า $r_{XY} = .63$ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ $.01$ สมการถดถอยเมื่อรู้คะแนนคณิตศาสตร์เป็น $y = .34093x + 172.08432$ ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์เป็น 29.66

ในปีนี้อีกเช่นกันที่ วิรัตน์ วสะยางกูร²⁷ ได้วิจัยพบว่า คะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สามารถใช้แทนข้อทดสอบคัดเลือกเข้าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2507 และ 2508 ได้ ทั้งยังใช้ทำนายผลการเรียนในมหาวิทยาลัยปีที่ 1 และ 2 ได้ดีกว่าคะแนนสอบคัดเลือกในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ ส่วนหมวดวิชาอื่น ๆ นั้นสามารถทำนายได้ทัดเทียมกัน ถ้าหากใช้ผลการทดสอบทั้งสองเป็นตัวทำนาย ผลการเรียนจะสามารถทำนายได้ดีกว่าใช้เพียงอย่างเดียว ผลการวิจัยฉบับนี้ตรงกันกับผลการวิจัยของ หรรษา สահรายทอง²⁸ ซึ่งทำการวิจัยในปีเดียวกันนี้ แต่ทำการวิจัยกับนิสิตมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์

ต่อมาในปี พ.ศ. 2512 บุญเรียง ศรีคำพร²⁹ ได้ทำการวิจัยพบว่า คะแนนสอบไล่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของนักเรียนหมู่เดียวกัน มีความ

²⁷วิรัตน์ วสะยางกูร, "การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างผลการสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และผลการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2507 และ 2508 กับความสำเร็จในการศึกษาของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" (วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511)

²⁸หรรษา สահรายทอง, "การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และผลการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยในปีการศึกษา 2507 และ 2508 กับความสำเร็จในการศึกษาของนิสิตมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์" (วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511)

²⁹บุญเรียง ศรีคำพร, "ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบไล่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของนักเรียนหมู่เดียวกัน" (วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512)

สัมพันธ์กัน คะแนนชั้น ม.ศ. 3 สามารถใช้ทำนายคะแนนชั้น ม.ศ. 5 ได้ โดยคะแนน
 ในหมวดภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพในการทำนายสูงที่สุด ทั้งในแผนกวิทยาศาสตร์และศิลป์
 ส่วนคะแนนเฉลี่ยในแต่ละหมวดวิชาของนักเรียนชั้น ม.ศ. 3 ที่ประสบความสำเร็จในการ
 เรียนชั้น ม.ศ. 5 นั้น เป็นดังนี้ แผนกวิทยาศาสตร์ ภาษาไทย 67.97%, ภาษาอังกฤษ
 31.41%, สังคมศึกษา 61.55%, คณิตศาสตร์ 63.81%, วิทยาศาสตร์ 68.51% และ
 คะแนนรวม 65.57% ส่วนแผนกศิลป์นั้น คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละเรียงตามลำดับดังนี้
 64.25, 48.21, 56.21, 39.20, 54.47 และ 55.18

ในปี พ.ศ. 2514 ปรัชญา ไชยโกมินทร์³⁰ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความ
 สัมพันธ์ระหว่างวิชาภาษาไทยและวิชาภาษาอังกฤษ ในการสอบคัดเลือกเข้าเรียนในชั้น
 ม.ศ. 1 โรงเรียนวัดนวลนรดิษฐ์ ในปี พ.ศ. 2512" ผลการวิจัยปรากฏว่า ได้คา-
 ลัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .60 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 สมการถดถอย $Y = .52968X$
 $+ 24.8151$ ความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 10.412 แสดงว่าคะแนนสอบคัดเลือก
 ในหมวดวิชาภาษาไทยและภาษาอังกฤษของเด็กกลุ่มเดียวกันนี้มีความสัมพันธ์กันจริง

จากการวิจัยทั้งหมดที่กล่าวมาแล้ว จะเห็นได้ว่า มีผู้หาความสัมพันธ์ระหว่าง
 คะแนนต่างหมวดวิชากันน้อยมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเรื่องของหมวดวิชาทางภาษา
 แมกกับภาษาต่างประเทศของเด็กกลุ่มเดียวกัน ทั้ง ๆ ที่ทั้งสองหมวดวิชานี้มีความเกี่ยวพัน
 กันอยู่ไม่น้อย ส่วนระเบียบวิธีวิจัยที่ใช้การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์, สมการถดถอย
 และประสิทธิภาพในการพยากรณ์นั้น มีผู้นิยมใช้กันอย่างมากมาทั้งในประเทศและต่าง
 ประเทศ สำหรับข้อมูลที่น่ามาใช้ในการวิจัยที่เกี่ยวกับการหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนน
 สองชุดนั้น จะเห็นได้ว่าคะแนนผลการเรียนในระดับมัธยมมีประสิทธิภาพในการทำนายผล

³⁰ ปรัชญา ไชยโกมินทร์, "ความสัมพันธ์ระหว่างวิชาภาษาไทย และวิชาภาษา
 อังกฤษ ในการสอบคัดเลือกเข้าเรียนในชั้น ม.ศ. 1 โรงเรียนวัดนวลนรดิษฐ์ ในปี พ.ศ.
 2512" (วิทยานิพนธ์ ครุศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514)

การเรียนในชั้นสูงขึ้นไปได้ดีที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ
งานวิจัยต่าง ๆ เหล่านี้ เป็นแนวทางที่ทำให้ข้าพเจ้าคิดจะหาความสัมพันธ์
ระหว่างสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
ซึ่งเป็นชั้นประโยคชั้นหนึ่ง เพื่อประโยชน์ดังกล่าวไว้ในตอนต้น